

BABIĀ A DEMOKRACIE

ĀšterĀ½, 12 zĀĭĀ™Ā- 2017

Dnes se projevuje vyĀichlost obou hlavnĭch ideĀĀ ZĀpadu – marxismu a liberalismu. Proto je moĀĀné, aby se uplatnily nihilistické programy, které uĀĀ ĀĀĀdnĭy ideĀĀ neobsahujĭ a reagujĭ pouze na momentĀlnĭ lidskĀ pĀ™Ānĭ, mnohdy protichĀdnĀ a bez zĀ™etelnĕ jednotnĭch myšlenky.

Marxismus stavĭ na absolutnĭ morĀlce „pracujĭcĭho lidu“, která nenĭ pĀ™irozenĀ, reĀĀim na nĭ zaloĀĀenĭ je nefunkĀnĭ, historicky neudrĀĀitelnĭ a musĭ pouĀĀĭvat nĀsilĭ, aby se udrĀĀel alespoĀĀ doĀĀasnĀ. OdnoĀĀe marxismu, které nĀsilĭ, uĀĀ dnes majĭ jen populismus a neomarxismus. Liberalismus spoĀĀivĀ na pĀ™irozenĕm mechanismu trĀĀnĭ ekonomiky, kterĭ funguje samovolnĀ, a proto je stabilnĭ a vĭkonnĭ. TrĀĀnĭ mechanika je zaloĀĀena na spĭše špatnĭch lidskĭch vlastnostech, a proto sama o sobĀĀ morĀlnĭ pravidla nevytvĀĀ™ĭ. Minulĕ liberĀlnĭ spoleĀnosti ĀĀerpaly morĀlnĭ pravidla z tradiĀnĭho Ā™Ādu. Tento Ā™Ād dnes tĕmĀĀ™ neexistuje. MorĀlnĭ rovnovĀha se udrĀĀovala od šedesĀtĭch let tĭm, ĀĀe pravidla dodĀval neomarxismus a liberalismus mu to toleroval nebo jen slabĀĀ protestoval. Neomarxismus je v podstatĀĀ niĀĀivĭ chaos, postrĀdĀ hlavnĭ parametr Ā™Ādu – rovnovĀhu prĀv a povinnosti, vytvĀĀ™ĭ jen poĀĀadavky a zboĀĀnĀ pĀ™Ānĭ (lidskĀ prĀva jsou jen lidskĀ pĀ™Ānĭ), která mohou rĀst donekoneĀna, nebudou nikdy splnitelnĀ a stĀle bude jen nespokojenost, protoĀĀe nenĭ ĀĀĀdnĀ mez poĀĀadavkĀ. NiĀĀivost spoĀĀivĀ v odmĭtnutĭ povinnost rozdvĀĀnĭ prĀv lidskĭm skupinĀm, které vlastnĀĀ dostĀvajĭ nezaslouĀĀenĕ vĭsady. Neomarxismus netvoĀ™ĭ celkovĭ vyzkoušenĭ funkĀnĭ systĕm obsahujĭcĭ obĀĀanskĕ povinnosti v rovnovĀze s prĀvy. TradiĀnĭ obĀĀanskĭ systĕm uĀĀ nefunguje, realita dnes uĀĀ ĀĀĀdnĭy ze starĭch ideĀĀ neposlouchĀ. Viditelnĕ je to ve stĀ™ĕtu s islĀmem, kterĭ mĀ svĀĭj tradiĀnĭ Ā™Ād, mĀ vnitĀ™nĭ soudrĀĀnost, kolektivnĭ sounĀleĀĀitost, pravidla pro vznik a rozvoj rodin, která znamenajĭ zajištĀnĭ budoucnosti, a vĭchovnĭ systĕm. V prostĀ™ĕdĭ morĀlnĭho chaosu ZĀpadu je potom islĀm neporazitelnĭ a vĭtĀĀ proto, ĀĀe jeho pĀ™ĭslušnĭci se Ā™ĭdĭ pravidly svĕho Ā™Ādu, a postupnĀĀ pomocĭ generaĀnĭ vĭmĀĀny zvĭtĀĀzĭ v pop zĀpase. Hlubokĭ stĀt jsou intelektuĀlnĭ instituce stĀtnĭ i soukromĕ (sdĀĀlovacĭ prostĀ™ĕdky, stĀtnĭ ũ™Ādy, vysokĕ školy, neziskovĕ organizace, rĀznĕ vzdĀĀlĀvacĭ organizace, establishmenty nĀĀ kterĭch politickĭch stran apod.), které uĀĀ dĀvno ovlĀdli neomarxistĕ, kteĀ™ĭ si u nĀs Ā™ĭkajĭ havlistĕ a jejichĀĀ tvrdĕ jĀdro se nĀĀ kdy nazĭvĀ „praĀĀ kavĀrna“. Dostat je z jejich funkcĭ je tĀĀĀkĕ, majĭ velkou, nikoliv však pĀ™evaĀĀujĭcĭ podporu veĀ™ejnosti, zvlĀštĀĀ mladĭch lidĭ v tomto duchu vĭchovanĭch. Hlubokĭ stĀt je tedy sloĀĀen z lidĭ velmi vlivnĭch, a jak vidĭme dnes v USA, dokĀĀe svĀzat i demokraticky zvolenĕho prezidenta tak, ĀĀe nenĭ schopen prosadit svoji a tĭm i lidovou vĀĭi. Tento stav je jakĭmsĭ konfliktem mezi lidem a institucemi, ve kterĕm demokraticky zvolenĕ orgĀny nemajĭ moc nic zmĀĀnit. Co ovšem v tom zmĀĀĀe Babiš? Bude sice Ā™ĭdit stĀt jako firmu, coĀĀ mĀĀĀe bĭt zajĭmavĭ experiment, ale jak morĀlnĭ pravidla budou tomuto stĀtu–firmĀĀ nadĀ™ĭzena? Kdo je bude vymĀhat? „Hlubokĭ stĀt“, kterĭ by mĀĀl pravidla tvoĀ™it a vymĀhat, je mĀ odvozena od neomarxismu. Babiš nemĀ pĀ™ĭpravena pravidla jinĀ, konzervativnĭ, bude proti hlubokĕmu stĀtu bojovat jen v zĀjmu svĕho udrĀĀenĭ a za prosazenĭ nihilistickĕho programu zaloĀĀenĕho eklekticky jen na nĀĀ jakĭch slibech. BabišĀĀ v program nemĀ jasnĕ konzervativnĭ cĭle smĀĀ™ĭjĭcĭ k vytvo toho, co ve spoleĀnosti chybĭ, k vytvoĀ™enĭ pravidel odstraĀĀujĭcĭch neomarxistickĭ chaos a zaĀ™azenĭch v pevnĕm Ā™Ādu s pĀ™irozenĕmi pravidly. K jeho obhajobĀĀ je zapotĀ™ebĭ Ā™ĭci, ĀĀe to nemĀ ĀĀĀdnĀ ze zatĭm ve volbĀch ũspĀšnĭy Demokracie vyĀĀaduje nĀrodnĭ sounĀleĀĀitost. Bez morĀlnĭch pravidel zakotvenĭch v lidech nefunguje ani demokracie. K ĀĀemu je demokracie, kdĭĀĀ lidĕ jsou jen konzumnĀĀ zaloĀĀenĭ a volĭ jen ty politiky, kteĀ™ĭ jim slibujĭ nĀĀ jakĕ materiĀlnĭ vĭtĀĀ. Potom vĭtĀĀzĭ populistĕ, slibovaĀĀi zĀ™ĭnĭch zĭtĀ™kĀĀ na dluh, nikoliv ovšem programy, které by Ā™ešily budoucnost. Ā™ešit budoucnost vyĀĀaduje morĀlnĭ akci, vyĀĀaduje nejen znalosti, ale i schopnost si dnes nĀĀco odĀ™ĭ aby ch mĀĀl lepši budoucnost. NemorĀlnĭ politici ovšem toto myšlenĭ z lidĭ odstranili, nauĀĀili je, starat se jen o sebe a stĀt pouĀĀĭvat jen jako „dojnu krĀvu“. Dnes nikdo nemĀ morĀlnĭ program, mĀ jen populismus. Strany, které majĭ program, kterĭ zcela jasnĀĀ dĀvĀ najevo, ĀĀe bude vyĀĀadovat od lidĭ prĀci a obĀĀti, jsou dnes na okraji a nemajĭ šanci zvĭtĀĀzit. Kdyby je lidĕ dovedli vybrat a opravdu zvolit, mohla by to bĭt koneĀnĀĀ vĭtanĀ zmĀĀna. Ale lidĕ to pravdĀĀpodobnĀĀ neudĀĀlajĭ z dĀĀvodĀĀ, které jsem sdĀĀlil shora. Vĭme, ĀĀe demokracie vyĀĀ svoji stĀtotovornou skupinu obĀĀanĀĀ, obvykle ze stĀ™ĕdnĭ tĀ™ĭdy, která byla v zemi ukoĀ™enĀĀ na svĭm majetkem a mĀĀla pĀĀ zĀjem na fungovĀnĭ stĀtu. AngaĀĀovanost je pro fungovĀnĭ demokracie podstatnĀ. Dnes slĀbne trvalĀ a dostateĀnĀĀ mocnĀ angaĀĀovanost široce zaloĀĀenĕ stĀ™ĕdnĭ tĀ™ĭdy, majĭcĭ svoje prostĀ™ĕdky, které politickĀ angaĀĀovanost vyĀĀaduje. Vidĭme na protestnĭch shromĀĀdĀnĭch, ĀĀe lidĕ chtĀĀjĭ nĀĀ jakou vĀĀ prosadit, pokud se to nestane do dostateĀnĀĀ krĀtkĕ doby, ochabne jejich snaha a nakonec se uĀĀ schĀzĭ jen nĀĀ kolik jednotlivĀĀ. Proto majĭ velkĭ vĭznam politickĕ strany, které majĭ velkĭ poĀĀet ĀĀlenĀĀ (v nĀšich podmĭnkĀch alespoĀĀ 100 000), zaplatĭ si svoje vĭdaje z pĀ™ĭspĀĀvkĀĀ nemusĭ bĭt zĀvislĕ na velkĕm sponzorovĀnĭ, které je vĀĀdy spojeno s podmĭnkami. Ŭpadek demokracie naznaĀĀuje skuteĀnost, ĀĀe takovĕ strany, dĀ™ĭve obvyklĕ, dnes nejsou. NĀĀ jakĀ pĀ™ĭmĀ demokracie nemĀĀĀe v celĕ šĭ™ĭ tĀ™ĭch stabilnĭ a vlivnĕ obĀĀanskĕ organizace nahradit, protoĀĀe jejich vĭznam nenĭ jen ve volbĀch, ale v udrĀĀovĀnĭ politickĕ stability v zemi, v kulturnĭm vlivu a vytvĀĀ™enĭ demokratickĕho ovzduši. PĀ™ĕstavme si takovou velkou stranu, která by Ā™ešila problĕmy svĭch poĀĀetnĭch ĀĀlenĀĀ a tĭm vlastnĀĀ problĕmy nĀroda, zĀroveĀĀ mĀĀla dostateĀnĀĀ velkĭ zĀk kvalitnĭch kĀdrĀĀ. Ŭpadek spoleĀenskĕho ĀĀivota je všeobecnĭ. Naši pĀ™ĕdkovĕ mĀĀli mĕnĀĀ penĀĀz, ale spolkovĭ ĀĀivot byl bohatĭ. SounĀleĀĀitost lidĭ byla mnohem vĀĀtši, zĀjem o spoleĀnĕ zĀleĀĀitosti byl dominantnĭ, lidĭ svojĭ obĀĀĭ ĀĀĭli, protoĀĀe vĀĀdĀĀli, ĀĀe co si neudĀĀlajĭ, nemajĭ; dotace nedostĀvali. Fenomĕn „odlouĀĀenĭ“, rozhodujĭcĭ pro souĀĀasnĕ sociĀlnĭ paradigma, jsem popsal jĭĀĀ mnohokrĀt, jen zopakujĭ, ĀĀe vyplĭvĀ pĀ™ĕdevšĭm

z výchovy ke kosmopolitismu, podléhání různým kosmopolitním ideologiím, kterými je nahrazován vztah k vlastní zemi a zájem o její osud. Tato výchova má především individuální charakter, to znamená, že centrem pozornosti je pouze jedinec a jeho prospěch, společnost je nezajímavá. Považují to více za záležitost rozložení kolektivní sounáležitosti a likvidovat kolektivní identitu občanského charakteru. To má samozřejmě vliv na veřejnou společenskou angažovanost a politika je brána takticky v tomto hedonickém duchu: „co mně dají?“ Takový občan volí stranu, která mu „něco dá“. Ztráta kolektivní sounáležitosti v rámci národní (státní) identity znamená, že občan se občanským necítí, nechce vyvinout angažovanost, aby něco prosadil nebo změnil, dokonce angažovaným lidem smýje. Je jen „úelem sám o sobě“ a volí, jak byl vychován, podle toho, kdo mu „něco dá“, bez ohledu na to, „kde to vezme“ (těžba na dluh). Toto je nejpodstatnější a nejnebezpečnější fenomén oslabující demokracii. Ztráta kolektivní sounáležitosti ke státu a národu je tak podstatná, že bez ní demokracie nikdy nebude a stát postupně zanikne. Diskuse o programech a o tom, co je nejlepší pro stát, se nekoná, lidé to nezajímá. Vlády budou zadlužovat stát donekonečna a zrazovat jeho zájmy jakkoliv, pokud dostatek prostředků rozdají, mohou si dělat cokoliv. Považují tento rozklad národního myšlení za závažnou akci globalistů, aby postupně zrušili státy, tím i demokracii a dostali někdejší občany, nyní už jen „edou masu komentářů“, do závislosti na penězích, ze které už nebude existovat metoda, jak se vymanit. Proti tomu má být úspěšná jen nějaká konzervativní idea, to by ovšem znamenalo revoluci (spíše kontrarevoluci), podobnou jako je v Polsku, Maarsku nebo jakou předstává prezident Trump v USA. Babiš není jiný než ostatní populisté. Dobře ví, co lidé chtějí slyšet. Také zrušeni senátu a omezení poslanecké sněmovny nejsou jeho originální nápady, není to nějaké promyšlené tažení proti demokracii, jak to Líšeí opozice. Lidé kašlejí dávno na demokracii, která vyžaduje angažovanost a zatím se jí, to už dávno považuje velice dobrý úsporný krok, jak se nefunkční demokracie zbavit. Nicméně lidé jeho experimenty vítají. Je to vítaná změna oproti starým zabýhnutým stranám, vedoucím jen plané představy o penězi. Demokracie tedy nefunguje z těchto důvodů: - Lidé se neangažují, obzvláště ve velkých politických stranách (více než 100 tis. členů), nepovažují stát za důležitý a ztratili, alespoň do značné míry, identitu s ním. To je důsledek kosmopolitní výchovy a podléhání internacionálním ideologiím (multikulturalismu, ekologismu, relativistickým ideálům, humanitářství atd.), které mnohdy zrazují, zvláště dlouhodobé zájmy státu a národa. - Politici nepřijali novou konzervativní ideu, která by aplikovala někdejší úspěšná pravidla pro funkčnost, představitelství a schopnost obrany národa a civilizace do nového prostředí. To proto, že se nemohou odpoutat od starých, dnes nefunkčních ideologií, jsou zaměřeni na kosmopolitní ideologie, hájí jen skupinové zájmy a sami nemají vztah ke svému státu a národu. Nihilistické programy sledující jen momentální lidské zájmy to jen potvrzují. - „Hluboký stát“ obsazený různými kosmopolitními ideologiemi, placený do značné míry evropskými dotacemi a různými zahraničními soukromými fondy a sloužící zájmům, které nejsou zcela s národním zájmem slučitelné, je silně závislý na zvolené orgány především proto, že zvolené orgány nemají dostatečný mandát v parlamentu, nedostávají dost peněz, nemají už z principu příliš moc a velí si v opozici dobře finančně zajištěnému „hlubokému státu“. Tento stát vidíme v Polsku a Maarsku. Vidíme jej v modifikované podobě v USA. Proti „hlubokému státu“ je v opozici Zeman, nikoliv Babiš. Je schopen se „hlubokému státu“ postavit? Bude fungovat jako Kaczyński nebo Orbán? Pochybuji. Pokud by to skutečně udělal, měly by se začít rebelovat v EU. Zatímco lidé si to představejí, Babiš jenom koketuje, především k tomu nesměje. U nás se tedy vzdor podobný Polsku a Maarsku konat nejspíše nebude, nebo jen velkou náhodou. Nebude se v principu konat nic, lépe řečeno, budou se konat zase jen představy o penězi. Rozpor mezi předstávami lidí a „hlubokého státu“ se nevyřeší. VLASTIMIL PODRACKÝ